JE BENT WELKOM

Woensdag 8.19 uur

'Ja, daar komt ze!' Een guitig kopje met blond haar duikt weg achter het muurtje. Ik ben gezien.

'Goedemorgen, Lucas! Fijn je weer te zien zo na de vakantie.' En ik geef hem een high five.

'Kijk, juf, ik heb nieuwe schoenen!' Jesse komt trots naar me toegelopen. Ik bewonder zijn nieuwe schoenen en zijn wondje op zijn enkel.

Daar komt Amira. Verlegen laat ze haar nieuwe knuffel aan mij zien. Maar lang kan ik de knuffel niet bekijken, want dan staat Kees huilend naast mij.

'Ik ben gevallen, juf,' snikt Kees.

Ik ga door mijn knieën en wrijf over zijn been. 'Wilde je zo snel in de rij staan? Heb jij er weer zo zin in?'

Kees knikt en veegt gauw wat tranen weg.

'Fijn dat jij er ook weer bent, vent,' zeg ik, 'zoek maar gauw je plekje in de rij op.'

We zijn boven in ons lokaal. De kleuters bergen hun jassen en tassen op en lopen de klas in. Het is even weer wennen. Waar is de kleine constructiehoek? Waar is de zandtafel? Heeft juf de plantjes wel weer meegenomen naar school?

Algauw zijn de kleuters weer druk aan het spelen. De zomervakantie is vergeten. Ik loop rond, ik luister en ik kijk. Het is fijn

om alle kleuters weer te zien na een vakantie van zes weken. Om weer oog te hebben voor de kleine pijntjes en de grote gebeurtenissen. Om weer te weten hoe kinderfeestjes geweest zijn, hoe de voetbaltraining was en de zwemlessen.

Ik loop rond en ik luister. Ik wil dat de kleuter zich gezien voelt door mij en door zijn klasgenootjes. Ik wil dat de kleuters mij kennen en vertrouwen in de dagelijkse gesprekjes, zodat zij ook makkelijker naar mij luisteren als ik ze moet corrigeren of grenzen moet stellen.

We zitten in de kring. Om elkaar te kunnen zien, is het nodig dat we elkaar kennen. Wie zijn wij? Wie ben jij? Wat is jouw naam?

'Ik ben Lieke,' zegt Lieke en ze springt van haar stoel.

'Hallo Lieke!' zegt de groep kleuters in koor.

'Ik ben Kiran,' zegt Kiran en ook hij springt van zijn stoel.

'Hallo Kiran!'

Dan steekt Bas zijn vinger op. 'Nu moet jij ook, juf!'

Ik kijk weifelend naar mijn draaiende kruk.

'Daar durf ik niet op te staan, jongens.'

'Dan maar op een leeg kleuterstoeltje,' bedenkt Bas.

Bas heeft gelijk, ook mijn naam moeten ze leren kennen. En ik ga op een stoeltje staan. Tweeëntwintig paar ogen kijken mij aan.

'Ik ben juf Ineke,' en ik spring van het stoeltje af.

'Hallo juf Ineke!' roept de groep.

Het is fijn als de ander je naam kent en het doet je goed als de ander je bij je naam noemt. Je wordt gezien. Je bent welkom. Ik ben gezien en ik voel me welkom.